

Un xiquet del barri

Juli Bustamante parla del seu darrer disc, *Ciutat magnètica*, de València, del barri del Carme i de tot allò que el motiva a "mantenir la flama". Als 41 anys, és un home en pau amb si mateix, un indi mediterrani, urbà i romàntic, fill de la generació *beatnick* i de l'*underground*.

Baby, you know... La vida és més gran que un *spot* de televisió... *Baby, you know*. El 'valium' o l'emoció..." Crida Bustamante en la cançó que obre la cara A del seu darrer disc, *Ciutat magnètica*. I aposta sense escrúpols per l'emoció. Sense ensurts.

Són les sis de la vesprada. Juli és puntual, arribem alhora a la porta de casa seva, al carrer Museu del barri del Carme. El carrer on cada dia naix el món per al soci número 26.816 de la Societat General d'Autors d'Espanya. Quan entrem al saló la televisió està engegada. Sense so. "Només tinc aigua i te." És extremadament tranquil. Parla a poc a poc. Als quaranta-un anys, és un home en pau amb ell mateix. "La pau és el treball, no ix de cap altre lloc. Si no fas alguna cosa amb la qual et trobes a gust, estàs perdut." Així es defineix. I tot gira al voltant d'aquesta idea. Encara que se sap lluny dels "40 Principals". Un investigador musical en tota regla. Un artista, vaja.

'ON MY WAY'

Magnètic, per a Bustamante, és sinònim de família. "És la gent amb qui vivim i que fem coses positives, i és el nucli on hem nascut i on hem anat a parar convençuts." Però també és un missatge de futur que reflecteix d'una manera molt clara i divertida en la cançó *El trage que vola*. Una llançament contra el poder, "que ens vol fer imbècils i fàcils de manipular i dividir. I això en les ciutats és encara més greu. Que ens vulguen fer creure, a darreries del segle XX, que l'espai només són la Lluna i

Mart, és una *nuna*; com si nosaltres no poguérem anar de marciàns, que és cap al que anem." Però *Ciutat magnètica* no és un disc per a *outsiders*. "Quan arribes a aconseguir dir: 'Ací estem tota una penya per dir com estan les coses', els estàs tornant la pilota que t'han passat." Per això van fer una versió, amb Rafa Xambó, del *Busload of Faith*, de Lou Reed, que en el disc apareix com *Tren de color*. I la penya no són altres que els imprescindibles de què parlava Bertold Brecht. Els "que mantenen la flama."

El seu pare era bateria de jazz. "Des de xicotet la música ha estat per a mi una manera meravellosa de viure la vida. Aleshores, no he deixat mai de fer-la, perquè és la millor amiga que tinc i un mitjà d'aprenentatge de moltíssimes coses. No hi ha grans heroïsmes, és simplement no apartar-te de les coses que et donen color: amics, xiquets, dones..."

¿Vell rocker? "No, és una manera de ser i continues... descobreixes coses... És viure agafat a un somni, allí on estiga l'alegria." "Nosaltres partim d'una generació més aviat *beatnick*, que ha passat a través de *hippies*, *rockers*, *popers*... Devem molt a aquest tipus de música i literatura, vaja, que som fills dels cinquanta i de l'*underground*. Això sempre ha funcionat i funcionarà, al marge de modes. En aquest sentit, pense que he estat essencialista i la literatura *beat*, quan s'haja de fer una altra revolució —que s'haurà de fer—, és una bona companya de viatge, per aquesta presència constant i pel seu caràcter mutant." ¿Romàntic? "No crec que siga

"València és el resum de tot."

una idea allunyada de la realitat, sinó una manera, en el millor o en el pitjor dels casos, heroica, i alhora revolucionària, de portar l'existència." Paraules molt grosses, reconeix.

'IN TOWN'

"Amb el pas dels anys, pense que he quedat com un individu que fa les coses a la seua manera". Ell, més que ningú, ha

reconegut i valorat la seva feina.

"No vull deixar els meus carrers", diu la cançó "Quan he d'anar-me'n." I València és la ciutat magnètica. ¿Homenatge? "Sí, però també a la gent que ha fet la llegenda d'aquesta ciutat i que és la seua sang. Ací he nascut i ací he passat la major part de la meua vida. València és el resum de tot. Una ciutat d'una alegria que a

vegades pot ser desmesurada i caricaturesca i amb un fort caràcter mediterrani. Però em referesc més al barri del Carme, que és on he fet el disc, que a la resta de la ciutat". L'entusiasme i el vitalisme de què parla el músic contrasten amb la decadència visual de

tant, encara que per fora sembla una runa, per dins és un tresor brillant."

'IN THE SKY'

Amb el seu primer disc, *Cambriers*, Bustamante s'avançava a la seua època. Sim-

mit i després ho barrege de la millor manera possible".

La caràtula del disc, idea de Bustamante realitzada pel publicista Carles Barranco, també parla: "Els àngels nuets passant per damunt de València tenen molt a veure amb *El trage que vola*. El que vull dir amb aquesta cançó i amb la portada és que som lliures i que encara ho serem més. Entre el cristianisme i les religions en general i l'estat, la gent té una manera de pensar amarga i mediatitzada. Ja deia Zartrusta que tota persona té dins el bé i el mal i que amb això ja pot anar fent i desfent amb la seua consciència. Vull donar una imatge d'esplendor, que tot pot ser més magnífic, però que ens ho hem de guanyar i que no hi ha cosa més bonica que lluitar, convertir-se en àngels i lluitar amb espases de foc. Sobretot, manifestar-nos i que no ens prenguen per ignorants, que som de llum i que el futur és nostre." Optimisme des de l'amargor de la traveta pertot arreu. Arribats a aquest punt, Bustamante, llicenciat en Filosofia pura, recorda Hegel, quan deia que qui pensa de si mateix respecte les opinions dels altres, és home mort.

L'artista ha editat aquest disc a la discogràfica barcelonina Picap. "Allí s'està movent el rock en català i s'ha de fer pinya. És un bon moment per unir esforços."

I acaba: "Ens estan venent les rebaixes d'una societat molt antiga. El món ja no aguanta aquest teatre. No et deixen entrar en el joc, s'aprofiten de tu i a més et fan culpable. Això és cada vegada més perillós". Però Bustamante segueix el seu camí: "fer discos ben compostos".

Després, una copa al Cafetín. Són les set de la tarda. Arriba Larry, també conegut com Vitamina Vil, un baixista canadenc, i se'n van a assajar a un local al carrer de Cavallers.

Joan Marí

Àguila roja: l'indi-astronauta

Oir sólo voz Aguila Roja. Ahora estar lejos, pero tu poder formular deseo al viento. Luego, viento decir a mi. Que el Gran Espíritu nos proteja". Després d'escoltar aquestes paraules, un pot "formular els desitjos" que vulgui en el contestador automàtic de Bustamante.

Però, ¿què ens vol dir? "D'una banda, ficar una mica de conya; de l'altra, és un resum del què jo pense: que, enmig de tant de *bacalao*, no hem d'oblidar l'indi i el xiquet que som, perquè si no deixes de tocar terra. Hi ha massa materialisme i no ens deixen gaudir d'això ni de l'espiritualitat que tothom porta a dins. També vull dir a la gent que ens estan enganyant i que la Terra també és l'espai, que podem volar, com ho fan els astronautes. Volem comunicar-nos més de pressa i que no ens calen ni religions ni filosofies d'estat."

És, en definitiva, la manera de mostrar la inconformitat d'un home per al qual la vida són quatre coses. I no setze mil. "És energia i no està per cremar-la en cose sque ni et van ni et vénen." I ell hi afegeix la dosi de tranquil·litat necessària per aprofitar-la bé. El caos no li serveix. "Quan perdre el cap és tan fàcil, és molt important no allunyar-te de la gent que manté les mateixes coses que tu. No s'han de donar pastanagues a ases." Són les agressions invisibles que fan que sempre estiguem a l'atzar de les circumstàncies.

La dosi d'humor que acompanya la seva rebel·lia, que ens ofereix "des de lluny", i la confiança que deposita en el "vent" la justifica de la següent manera: "Preferesc ser Àliga Vermella, davant de tant "Rostro Pálido". Evidentment Àliga Vermella sóc jo, però també són molts altres; que no s'equivoquen."

J.M.

l'escenari. "Com deia Ítalo Calvino en *Les ciutats invisibles*, decadent ho és la ciutat en si mateixa. Nosaltres estem en una decadència de gent penjada del televisor, per això el poc que tinguem per fer córrer la sang més de pressa s'ha de cantar. Ja m'he clavats moltes vegades amb qui està deixant morir el barri. Jo hi visc perquè encara fas vida de veinat i això només passa ací. Per

plement volia fer pop en valencià. Hi havia una raó estètica i una raó social. Deu anys després, el seu darrer disc parteix de la mateixa base: inclusió "d'una sèrie de veritats que després vaig haver de viure-les, contrastar-les i contradir-me. Fa deu anys hi havia intuïció, ara hi ha convicció. Així i tot, procure que no hi haja massa contradiccions, treballo tot allò que se m'acut fins al lí-

RAFA GIL